

- A TÖRÖK HÓDOLTSÁG ALATT -

Miután 1552-ben a töröknek nem sikerült bevenni Egert, 1553-ban bosszúból kirabolta és felégette a környék védtelen falvait s ekkor Sikátort is elpusztította. A török befészkelte magát Fülek várába s a környékét rendszeresen fosztogatta. A Hangony völgye is a török fosztogatási területhez tartozott. A területet nem szervezett, irányított sereggel támadta meg, hanem kisebb-nagyobb csoportokba tömörült portyázásokkal fosztogatta a községet. Igyekeztek minél több zsákmányt szerezni. De ezzel nem elégedtek meg. A polgári lakosságot is összefogdosták, nagy váltságdíj fizetésének reményében. A fosztogatáson kívül meg kellett fizetni a földesúrnak járó dézsmát és a királynak kijáró adót is. Mindezen felül a rendszeres török adót is fizetni kellett. 1554-ben, amikor a török befészkelte magát Fülekbe a basa a környékbeli falvaktól követelte az adót. A falvak eddig a budai basának fizettek s nem akartak Füleknek fizetni. A hangonyi falvak nem ismerték el a basa követelésének jogosságát, ezért a völgyben lévő falvakat a török lerohanta és felégette. Ekkor pusztult el Sikátor is. Ebben az időben Sikátor a Szentpéteri járáshoz, mint a megye első járásához tartozott.

1599-ben Lengyelország felől tatár törzsek törtek be a Felvidékre és Borsod megye területére is eljutottak. Az egri törökök ellenük semmit nem tettek, sőt csatlakoztak hozzájuk, és együtt fosztogatták a falvakat, olvashatjuk Csikváry munkájában. Talán éppen ennek az emléke a környékben hallható a tatárokkal kapcsolatos népi emlékezés, pl. az alsóhangonyi bíró fiáról szóló monda.

1641-ben összeírták, hogy milyen címen kellett a szegény lakosságnak adózni a törököknek. „Sikátornak kezdetben 10 forint volt a summája, mostant tizedet adunk, az mellett adópénzt, de a szolgálatnak, fahordásnak, szántásnak aratásnak terhe alatt vagyunk, az szénát is 30 szekérre verte fel, annak-előtte 16 szekér volt,” olvashatjuk Borovszky könyvében.

Az állandóan növekvő adók és rendszeressé váló fosztogatások, gyűjtogatások miatt a lakosság egy része biztonságosabb helyre szökött. Az 1685-ben megtartott összeírás felvilágosítást nyújtott az üresen álló házakról is, amikor leírták, hogy a falvak lakói a súlyos adók fizetése elől elmenekültek, a „hegyekben, völgyeken, erdőkben való bújdosással” vonták ki amagukat az adók megfizetéséből. Feljegyezték, hogy a faluban a két pusztult ház mellett csak egy lakott ház van.

A dülönevek közötti Harangláb-tető elnevezés ma is emlékezteti a falu lakóit ezekre a nehéz időkre. Innen messze szemmel lehetett tartani az utakat akár Hangony, akár Domaháza, de Disznósd irányából is közeledett az ellenség. Az ott lévő kis harang szavával figyelmeztették a falu lakóit az őrök, ha ellenség közeledett. A lakosság ilyenkor menekült az erdőrengetegbe, vagy ha huzamosabb ideig kellett megbújni a Telekesfőben lévő Várhegy üregeiben bújtak meg.

A törökök is hallották a harangszót. Fel is gyűjtötték a falut, ahányszor csak arra jártak. A falubeliek minden alkalommal újból felépítették azt. A török az üresen hagyott falun töltötte ki a bosszúját. Felgyűjtotta azt. A fából épült házak könnyen elhamvadtak. Az erdő közel volt s így Sikátort mindig újból felépítették. Szilakszó azonban többet nem épült fel.

A török sanyargatása mellett a természeti csapások sem kímélték a lakosságot. A termést a jégeső, az épületeket a tűz pusztította gyakran. Emiatt 1694-ben hét évre minden adó és fuvar alól mentesítette a lakosságot a vármegye. 1688-ban teljesen néptelen, pusztult faluként jegyezték fel Sikátort, de 1694-től kezdett visszatérni a lakosság. 1746-ban már 42 személy lakta a falut.